

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 6 januari 2011 in zaak n°. 10/5548 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 januari 2011, verzonden op 12 januari 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank heeft miskend dat hij de vraag of in Algerije in het algemeen bescherming tegen eerwraak, verkrachting of huiselijk geweld wordt geboden voldoende heeft beantwoord door te verwijzen naar de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken van december 2003 en juni 2005 (hierna respectievelijk: het ambtsbericht van 2003 en het ambtsbericht van 2005) en het Human Rights Report 2008 Algeria van het US State Department van 25 februari 2009 (hierna: het rapport), waaruit blijkt dat vrouwen bij huiselijk geweld formeel een klacht kunnen indienen en dat er opvangmogelijkheden voor vrouwen bestaan. Hij betoogt dat het vervolgens niet aan hem, maar aan de vreemdeling is aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht en dat zij daar niet in is geslaagd.

2.2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie de uitspraak van 5 augustus 2008 in zaak nr. 200708107/1, www.raadvanstate.nl) volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst door de minister moet worden onderzocht of door de autoriteiten in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij dient hij informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, te betrekken. Indien de minister die vraag bevestigend heeft beantwoord, is het vervolgens aan de vreemdeling aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden

geacht. Indien hij dat laatste niet aannemelijk maakt, kan slechts het tevergeefs door hem inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.2.2. Uit het ambtsbericht van 2005, het rapport en het 'Country Sheet Algeria' van The Country of Return Information Project van mei 2009 blijkt dat de Algerijnse autoriteiten in het algemeen bescherming bieden tegen eerwraak, verkrachting of huiselijk geweld. De minister betoogt derhalve terecht dat de vraag of in Algerije in het algemeen bescherming wordt geboden hiermee voldoende is beantwoord. Nu niet in geschil is dat de vreemdeling zich, voordat zij Algerije heeft verlaten om naar Nederland te reizen, niet tot de Algerijnse autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen, is het blijkens het in overweging 2.2.1. weergegeven toetsingskader in dat geval aan haar om aannemelijk te maken dat in haar geval door de autoriteiten geen bescherming wordt geboden. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 19 januari 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3.1. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat het vragen van bescherming voor haar bij voorbaat zinloos was, waarbij zij in de eerste plaats heeft verwezen naar het ambtsbericht van 2003 en het ambtsbericht van 2005. In eerstgenoemd ambtsbericht is vermeld dat de Algerijnse overheid te weinig aandacht besteedt aan het probleem van geweld binnen het gezin, waarvan vrouwen het slachtoffer worden en dat niet-gouvernementele vrouwenorganisaties klagen over het gebrek aan steun dat van de zijde van de Algerijnse autoriteiten wordt geboden aan vrouwen die het slachtoffer worden van verkrachting of geweld. Het ambtsbericht van 2005 vermeldt dat uit onderzoek, uitgevoerd door het Algerijnse ministerie van Justitie, vrouwenverenigingen en het Nationale gezondheidsinstituut, blijkt dat 70% van de vrouwen weigert een klacht in te dienen. Opvangmogelijkheden voor vrouwen bestaan wel in Algerije, maar in zeer kleine aantallen en dan vooral in en rond Algiers, aldus dat ambtsbericht. De vreemdeling heeft verder een rapport overgelegd van de United Nations, Human Rights Council, Mission to Algeria van 13 februari 2008, waarin wordt gewezen op het gebrek aan opvang en de druk die dikwijls zowel door de familie als de autoriteiten op vrouwen wordt uitgeoefend geen aangifte te doen, dan wel de aangifte in te trekken.

2.3.2. Uit de door de vreemdeling overgelegde informatie blijkt weliswaar dat er in Algerije slechts beperkte opvangmogelijkheden zijn, dat de steun van de zijde van de Algerijnse autoriteiten voor slachtoffers van geweld gebrekkig is en dat veel vrouwen geen aangifte doen wegens sociale druk, maar daarmee heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden

geacht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 december 2005 in zaak nr. 200508022/1; JV 2006/48), brengt de omstandigheid dat de mate van effectiviteit van de bescherming niet vaststaat niet zonder meer met zich dat in feite geen bescherming kan worden gekregen.

2.4. Aan beoordeling van de overige bij de rechtbank voorgedragen, hiervoor niet besproken beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit van 19 januari 2010 waarop ze betrekking hebben en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 6 januari 2011 in zaak nr. 10/5548;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

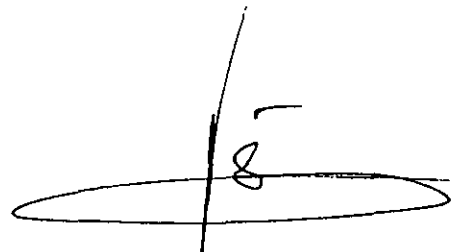
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 maart 2012

284-698.

Verzonden: 28 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Novenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 10/5548
V-nummer

Inzake: eiseres,
gemachtigde mr. M.E. Muller, advocaat te Gouda,

tegen: de Minister voor Immigratie en Asiel, daaronder begrepen zijn
rechtsvoorganger(s), verweerder,
gemachtigde mr. J.N. Mons.

I Procesverloop

1 Eiseres is geboren op en heeft de Algerijnse nationaliteit. Op 27 maart 2009 heeft zij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Op 29 september 2009 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 27 oktober 2009 heeft eiseres haar zienswijze hierop naar voren gebracht. Op 19 november 2009 heeft verweerder opnieuw een voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag en is het voornemen van 29 september 2009 komen te vervallen. Op 15 december 2009 heeft eiseres haar zienswijze op het nieuwe voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 19 januari 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2 Op 11 februari 2010 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 2 juli 2010. Ter zitting is verschenen eiseres, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen als tolk M.B.M. Babai.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, ten tijde van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

1.2 Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) mag niemand worden onderworpen aan

AWB 10/5548

2

folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

1.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.4 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheden dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar konbaar heeft gemaakt dat hij asiel wonst, alsmede dat hij ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2. De rechtbank oordeelt als volgt.

2.1 De rechtbank is van oordeel dat eiseres geen procesbelang heeft bij het in geschil brengen van de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 als in het bestreden besluit gedaan. Verweerder gaat uit van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en werpt niet tegen dat van het relaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan. Eiseres kan dan ook op dit onderdeel door het in geschil brengen niet in een gunstiger positie komen. Immers de rechtbank beoordeelt de zwaarwegendheid vol en niet terughoudend in overeenstemming met de vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Gelijk geldt voor verweerder. Aan het door partijen gestelde ontbreken de bewijsmiddelen in de EC-verordening 343/2003 en de UNHCR annotated comments on the EC council directive 2004/83/EC van 29 april 2004, komt de rechtbank dan ook niet toe.

2.2 Eiseres is verkracht door de zwager, deze is de broer van de vrouw van naar achteraf bleek haar getrouwde toenmalige vriend. Tegen haar moeder bij wie eiseres thuis woonde heeft ze niets van het gebeurde verteld. Daarna kwam haar oudste broer terug van verblijf in Europa. De uitzetting uit Europa was voor haar oudste broer problematisch en hij raakte verslaafd aan de drugs. Eiseres werd door haar oudste broer mishandeld en geïntimideerd. Onder meer is haar neus gebroken en haar been en armen zitten onder de littekens. De oudste broer heeft zijn moeder geïntimideerd en het huis uitgezet. Haar jongere broer heeft haar geslagen en onder meer een hand gebroken. Eiseres is zwanger geraakt van een man en zij heeft een abortus doen verrichten. Dit laatste heeft een vriendin aan haar broer verteld.

2.3 Niet in geschil is dat eiseres mishandeld en verkracht is. Voorts is niet in geschil dat eerwaak kan voorkomen in Algerije en dat er mogelijk een sociaal stigma rust op vrouwen wanneer zij verkracht zijn.

2.4 Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer neergelegd in haar uitspraak van 5 augustus 2008 (LJN BD9606), volgt dat ter beantwoording van de vraag of een

vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs invoeren van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.5 Verweerder stelt zich bij de beantwoording van de eerste vraag op het standpunt dat niet is gebleken dat de Algerijnse autoriteiten geen bescherming tegen eerroek, verkrachting of (psychisch) huiselijk geweld kunnen of willen bieden. Dat veel vrouwen geen aangifte doen wegens de sociale druk, doet niet af aan het gegeven dat het voor vrouwen in Algerije mogelijk is om bescherming bij de autoriteiten te vragen en dat de autoriteiten deze bescherming kunnen en willen bieden. Dat er beperkte opvang is in Algerije voor vrouwen doet niet af aan het feit dat opvang wel in Algerije aanwezig is. Dat eiseres zich niet tot de politie en/of andere (hogere) autoriteiten heeft gewend omdat zij daarin kennelijk geen heil zag, maakt dat eiseres niet de inspanningen heeft verricht die redelijkerwijs van haar mochten worden verwacht.

Verweerder verwijst ter onderbouwing van zijn standpunt naar de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Algerije van 24 december 2003 en 30 juni 2005 waaruit blijkt dat vrouwen formeel een klacht kunnen indienen bij huiselijk geweld. Ook blijkt eruit dat er opvangmogelijkheden voor vrouwen bestaan in Algerije. Ook verwijst verweerder naar het Human Rights Report 2008 Algeria van het US Department of State van 25 februari 2009 waaruit blijkt dat er opvangmogelijkheden zijn voor vrouwen en dat toegang tot en bescherming door de autoriteiten mogelijk is. Ter zitting heeft verweerder nog gesteld dat als al sprake is van niet-effectieve strafvervolgning dit niet afdoet aan het voorhanden zijn van opvanghuizen. Ook als wegens de sociale druk geen klacht wordt ingediend dan kan bescherming worden gezocht in een opvanghuis. Verweerder verwijst naar het country sheet rapport The Country of Return Information Project van mei 2008 waaruit blijkt dat er in totaal drie gespecialiseerde opvangcentra zijn voor vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld. Tevens wordt er in de nabije toekomst nog een gespecialiseerd opvangcentrum geopend. Daarnaast zijn er nog een tiental niet gespecialiseerde opvangcentra die ook onderdak bieden aan vrouwen die slachtoffer zijn geworden van geweld.

2.6 Daartegenover verwijst eiseres eveneens naar het rapport van 25 februari 2009 waaruit blijkt dat bijvoorbeeld in 2007 vijfhonderd vrouwen juridisch advies hebben gevraagd omtrent huiselijk geweld. Slechts 10 personen werden voor huiselijk geweld veroordeeld met een geldboete. Dat betekent dat weliswaar vervolging heeft plaatsgevonden maar dat de vervolgte persoon die debet is aan huiselijk geweld niet wordt gedetineerd. Eiseres verwijst eveneens naar de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Algerije van 24 december 2003 en 30 juni 2005 waarin vermeld wordt dat de Algerijnse overheid te weinig aandacht besteedt aan het probleem van geweld binnen het gezin, waarvan vrouwen het slachtoffer worden. Niet-gouvernementele vrouwenorganisaties klagen over het gebrek aan steun dat van de zijde van de Algerijnse autoriteiten wordt geboden aan vrouwen die het slachtoffer worden van verkrachting of geweld. Uit onderzoek uitgevoerd door het ministerie van Justitie, vrouwenverenigingen en

AWB 10/5548

4

het Nationale Gezondheidsinstituut, blijkt dat 70% van de vrouwen welgert een klacht in te dienen. Opvangmogelijkheden voor vrouwen bestaan wel in Algerije, maar in zeer kleine aantallen en dan vooral in en rond Algiers. Ter zitting heeft eiseres nog naar voren gebracht dat de opvanghuizen niet gespecialiseerd zijn, berusten op particulier initiatief en slechts kortdurende opvang kunnen bieden. Ook verwijst eiseres naar Violence against Women van Amnesty International van 17 april 2008 waarin staat dat het aantal vrouwen op straat groeit. Daarbij gaat het vooral om vrouwen die verstoten zijn door hun familie, of de situatie daar zijn ontvlucht vanwege een cergerelateerde zaak, bijvoorbeeld buitenhuwelijkse zwangerschap.

2.7 Naar het oordeel van de rechtbank bevestigen de ambtsberichten het bestaan van serieuze klachten van niet-gouvernementele vrouwenorganisaties omtrent het gebrek aan steun van de zijde van de Algerijnse autoriteiten aan vrouwen die het slachtoffer worden van verkrachting of geweld. Door het ontbreken in de ambtsberichten van een cijfermatige onderbouwing van de in het algemeen door de Algerijnse autoriteiten geboden bescherming tegen eerwraak, verkrachting of (psychisch) huiselijk geweld en het ook overigens ontbreken van een cijfermatige onderbouwing met rapporten van internationale organisaties heeft verweerder de eerste vraag niet voldoende gemotiveerd bevestigend beantwoord.

3 Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat het bestreden besluit in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en niet gedragen kan worden door de daaraan ten grondslag gelegde motivering, hetgeen in strijd is met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht Awb.

Het beroep wordt derhalve gegrond verklaard.

4 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht, zoals dit luidde tot tijde van het instellen van het beroep, vastgesteld op € 874 (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437 en wegingsfactor 1)

AWB 10/5548

5

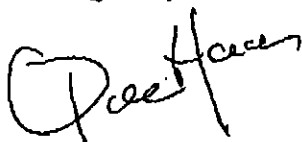
III Beallssing
De rechtbank,

recht doende:

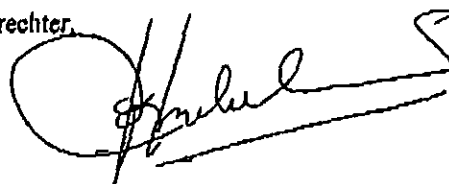
- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 874.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, in tegenwoordigheid van mr. P. de Haas, griffier.

De griffier,

De rechter,

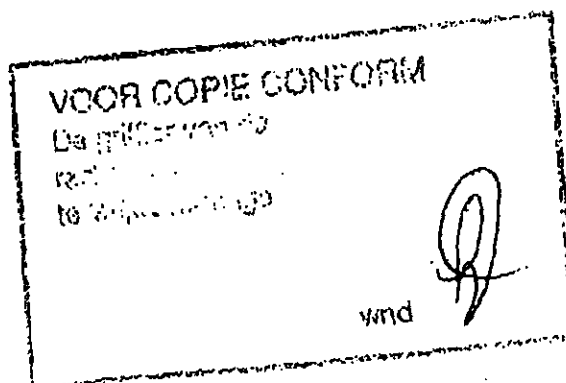

Uitgesproken in het openbaar op 6 januari 2011.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: 12 JAN, 2011

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres postbus 30120, 2500 GC, Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 FEB 2011	
2011P.1753/1/V2	
V2	
BEHANDELD: DD	PAR: GAB

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
L/w kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging
mr. J.N. Mons
(070) 779 4986
3 februari 2011
0903.23.1082

2

Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, van 8 januari 2011, verzonden op 12 januari 2011, met kenmerk AWB 10/5546.

De machtiging tot het Instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

~~Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegronde verklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.~~

Voor zover griffiegeelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

T.J.W. Visser, senior procesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN:	
04 FEB 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. T.J.W. Visser,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam,
van 6 januari 2011, verzonden op 12 januari 2011
met kenmerk AWB 10/5548

Inzake:
met IND-kenmerk 0903.23.1082
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mr. M.E. Muller
advocaat te (2806 CA) Gouda, aan Klein Amerika 16

Procesvertegenwoordiging Den Haag
postbus 30120, 2500 GC
Contactpersoon:
mr. J.H. Mans
Tel. (070) 779 4962

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, van 6 januari 2011, verzonden op 12 januari 2011, met kenmerk AWB 10/5548 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 19 januari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 27 maart 2009 heeft verweerster een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 19 januari 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerster op 11 februari 2010 ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grief

Grief I

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in de rechtsoverwegingen II. 2.4 op pagina 2 en 3 en II. 2.7 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"2.4 Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer neergelegd in haar uitspraak van 5 augustus 2008 (LJN: BD9606), volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden.

[...]

"Berst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming gevaarlijk danwel bij voorbaat zinloos moet worden geacht.

[...]"

"2.7 Naar het oordeel van de rechtbank bevestigen de ambtsberichten het bestaan van serieuze klachten van niet-gouvernementele vrouwenorganisaties omtrent het gebrek aan steun van de zijde van de Algerijnse autoriteiten aan vrouwen die het slachtoffer zijn van verkrachting of geweld. Door het ontbreken in de ambtsberichten van een cijfermatige onderbouwing van de in het algemeen door de Algerijnse autoriteiten geboden bescherming tegen eerwraak, verkrachting of (psychisch) huiselijk geweld en het ook overigens ontbreken van een cijfermatige onderbouwing met rapporten van internationale organisaties heeft verweerder de eerste vraag niet voldoende gemotiveerd bevestigend beantwoord."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten tevens de rechtsoverwegingen II. 3 en II. 4 op pagina 4 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. De Minister stelt voorop dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat niet in geschil is dat verweerster in Algerije mishandeld en verkracht is. Voorts heeft de rechtbank terecht overwogen dat niet in geschil is dat eerwraak kan

voorkomen in Algerije en dat er mogelijk een sociaal stigma rust op vrouwen wanneer zij verkracht zijn.

- 4.2. De Minister stelt eveneens voorop dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat niet is gebleken dat de Algerijnse autoriteiten geen bescherming tegen eerwraak, verkrachting of (psychisch) huiselijk geweld kunnen of willen bieden. De rechtbank overweegt terecht dat het gegeven dat veel vrouwen geen aangifte doen wegens de sociale druk, niet afdoet aan het gegeven dat het voor vrouwen in Algerije mogelijk is om bescherming bij de autoriteiten te vragen en dat de autoriteiten deze bescherming kunnen en willen bieden. Terecht is overwogen dat het gegeven dat er beperkte opvang is in Algerije niet afdoet aan het feit dat opvang wel in Algerije aanwezig is. Dat verweerster zich niet tot de politie en/of andere (hogere) autoriteiten heeft gewend, omdat zij hierin kennelijk geen holl zag, maakt dat verweerster niet de inspanningen heeft verricht die redelijkerwijs van haar mochten worden verwacht.
- 4.3. De Minister merkt op dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming gevaarlijk danwel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Dat de effectiviteit van de geboden bescherming niet op voorhand vast staat, betekent niet dat geen bescherming kan worden verkregen.
- 4.4. Gelet hierop is het aan verweerster om aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

Zie:

- AbRS van 19 juli 2002, nr. 200202206/1, JV 2002/306;
- ~~AbRS van 10 maart 2003, nr. 200206106/1, JV 2003/178;~~
- AbRS van 19 december 2005, nr. 200508022/1, JV 2006/48;
- AbRS van 12 oktober 2006, nr. 200603566/1, JV 2006/436.
- AbRS van 7 april 2009, 200804916/1, www.raadvanstate.nl

- 4.5. De rechtbank is blijkens de aangevallen overweging van oordeel dat, gelet op de omstandigheid dat de ambtsberichten het bestaan van serieuze klachten van niet-gouvernementele vrouwenorganisaties omtrent het gebrek steun van de zijde van de Algerijnse autoriteiten aan vrouwen die het slachtoffer worden van verkrachting of geweld bevestigen en gelet op het ontbreken van een cijfermatige onderbouwing in de ambtsberichten of rapporten van internationale organisaties, verweerder de vraag of in het algemeen bescherming kan worden geboden, onvoldoende bevestigend heeft beantwoord.
- 4.6. De rechtbank heeft echter miskend dat uit hetgeen in rechtsoverweging 2.5 van de bestreden uitspraak is overwogen, reeds blijkt dat de vraag of de vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, bevestigend is beantwoord. Derhalve staat niet op voorhand vast dat het vragen van bescherming voor verweerster gevaarlijk danwel bij voorbaat zinloos is. Dat de bescherming mogelijk niet effectief zal zijn doet hier, gelet op het

hierboven geschetste toetsingskader, niet aan af. Door in de aangevallen rechtsoverweging alsnog te concluderen dat de Minister de niet voldoende bevestigend heeft beantwoord of in Algerije in het algemeen bescherming kan worden verkregen, heeft de rechtbank bovenstaand toetsingskader miskend. Het is immers aan verweerster om aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk danwel bij voorbaat zinloos moet worden geacht.

- 4.7. Uit de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Algerije van 24 december 2003 en 30 juni 2005 blijkt dat vrouwen formeel een klacht kunnen indienen bij huiselijk geweld. Ook is gebleken dat er opvangmogelijkheden voor vrouwen bestaan in Algerije. Ook uit het Human Rights rapport 2008 Algeria van het US Department of State van 25 februari 2009 blijkt dat er opvangmogelijkheden zijn voor vrouwen en dat toegang tot en bescherming door de autoriteiten mogelijk is.
- 4.8. De Minister merkt op dat niet in geschil is dat verweerster nimmer heeft verzocht om bescherming bij de autoriteiten in Algerije, terwijl gelet op bovenstaande deze bescherming aanwezig mag worden geacht. Verweerster is er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk, danwel bij voorbaat kansloos is en zij de gewenste bescherming niet heeft kunnen krijgen.
- 4.9. De Minister is van oordeel dat de door de rechtbank in de aangevallen rechtsoverweging bij deze beoordeling betrokken omstandigheden, niet kunnen leiden tot de conclusie dat de vraag of verweerster in het land van herkomst in het algemeen bescherming kan krijgen, onvoldoende bevestigend is beantwoord. Nu voorts niet in geschil is dat verweerster heeft nagelaten de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen, is zij er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden. De rechtbank heeft dit alles miskend.

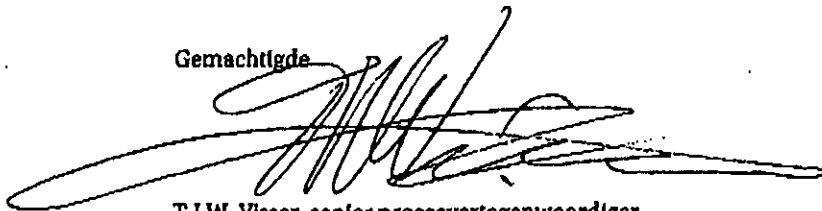
5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 19 januari 2010 ingestelde beroep.

's-Gravenhage, 4 februari 2011

Gemachtigde

T.J.W. Visser, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 30120, 2500 GC Den Haag
telefoon (070) 779-4962
telefax (070) 779-5506*